

Có bao giờ bạn nghĩ đến sự vắng mặt của chồng cũng là một nỗi đau không?

Chỉ cần nhìn một người đàn ông nghĩ về chồng là chuyện tình cảm yêu đương, có sao lại gọi là nỗi đau không?...

Vào ngày 7 tháng 1 năm 2008, có một người mẹ góa Viêt, 38 tuổi đã ném bốn đứa con nhỏ từ bốn tầng lầu xuống ba tuốt trên một chiếc cầu tời ở tiểu bang Alabama, Hoa Kỳ. Theo tin tức thì hai vợ chồng anh ta cãi nhau suốt ngày, họ như không ngày nào mà hàng xóm không nghe về chuyện anh ta nổi giận với vợ. Ngoài việc xung đột, bất đồng ý kiến về việc, anh còn uống rượu và xì thuốc kích thích, nên không kiểm soát được cảm xúc. Vào ngày nói trên, sau khi cãi nhau với vợ, anh xách bốn đứa con lên xe và đem ra cầu đường xuống sông, sau đó cảnh sát đã tìm được xác của bốn đứa trẻ này. Khi ra tòa anh đã thú tội và nhận án tử hình.

Câu chuyện này đã làm rung động giới truyền thông Mỹ nói chung và giới công chúng Việt Nam nói riêng.

Việt Nam, những chuyện vợ chồng xung đột, cãi vã, mâu thuẫn hoặc đánh nhau bắt đầu, chuyện máu không phải chuyện lớn, những người mẹ mất xác vẫn minh như Hoa Kỳ mà xảy ra đứa trẻ án mạng giết bốn đứa con thì như vậy quỳ thốt là khi nào.

Đôi nam, nhìn lên cõi đời họ như là tự nhiên, không ai thắc mắc tại sao phải như vậy. Thế nhưng đôi khi gia đình vợ chồng tan vỡ, ly dị, chia nhau, đánh nhau, và có lúc giết nhau thì người ta lại ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại có thể xảy ra như vậy?"

Thông thường, trước khi đi làm kiếm tiền, người ta phải đi học để có nghề trong tay, sau đó mới đi xin việc làm. Một người mẹ làm bác sĩ, ít nhất phải học xong tú tài, rồi thi tuyển vào đại học y khoa, và học tập bảy đến mười năm, sau đó mới được phép ra mở phòng mạch. Một người mẹ làm kế toán cũng phải qua tú tài, rồi thi tuyển vào các trường học kế toán, học tập cũng ít nhất năm năm, sau đó mới ra hành nghề kế toán. Trong xã hội, tất cả ngành y tế, kế toán, khoa học, v.v... các nhân viên đều phải được học nghề và huấn luyện trước khi được mướn. Và nhiều khi đang hành nghề, hàng năm vẫn phải đi học thêm khóa tu nghiệp để cập nhật hóa những kiến thức mới.

Trong khi đó đa số người ta lập gia đình vào lứa tuổi trung bình từ 18 đến 25, mà không có một chút khái niệm căn bản về thiêu và sinh gia đình, tâm lý, sinh lý, tình cảm. Họ chấp nhận xã hội nay thay ai cũng lập gia đình cho có đôi thì làm theo, vậy thôi.

Có bao giờ bạn nghĩ về sinh học cũng là một nghề không? Chắc chắn mọi người đều nghĩ về sinh học là chuyên tình cảm yêu đương, còn sao lại gọi là một nghề?

Chắc nghề nghe có vẻ vô tình quá! Vì nghề là một việc làm kiếm tiền, trong đó không có tình cảm gì hết. Nếu tôi là bác sĩ giỏi chữa bệnh hết bệnh phải trả tiền cho tôi. Nếu tôi là kế toán giỏi, thì giỏi thì chấp phải trả lương cho tôi, hai bên không có tình cảm gì hết. Nếu bạn mở tiệm làm nhà hàng, nếu ăn ngon thì sẽ đông khách. Nếu nhìn qua các công nhân, kế toán, thì nghề mới được nghề không có tình cảm, nghề nghe thì ra đâu có tình cảm bên trong. Nếu bạn là bác sĩ giỏi mà không có tình người, xem bệnh nhân như cỏ rác thì chắc chắn họ sẽ không trả tiền và bạn sẽ mất khách. Nếu bạn là kế toán giỏi mà phách lối, làm tàng không biết kính trọng người trên thì họ sẽ đi bỏ, không tăng lương hoặc kiếm tiền cho bạn. Nếu bạn nấu ăn ngon mà không khéo tiếp đãi, ân cần phục vụ khách hàng thì họ sẽ bỏ đi ăn tiệm khác. Bất cứ một công nhân, hãng xưởng nào cũng cần những nhân viên giỏi, ngoài việc rèn nghề còn phải biết giao tiếp khéo léo và kỹ năng trên người để một cách hòa thuận và có tình người thì mới thành công, phát triển.

Gia đình cũng là một công nhân (small business), trong đó có hai việc chính đầu tiên là chăm nhân và dạy nghề cũng là người làm. Có hai công nhân phải biết hợp tác với nhau và khéo léo làm tình cảm để đóng góp xây dựng "công nhân" mang tên là "gia đình" để có hạnh phúc. Mọi người cần phải biết bổn phận cũng như quy định của mình.

Thường nghe nói rằng, sau khi trải qua thời trăng mật của "tình yêu", người ta thường quên đi bổn

Nghĩa Vụ Của Ông

Tác Giả: TT Thích Trí Siêu.

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 06:25

phận mà chú ý tới quy định, đòi hỏi, mong muốn người kia phải làm theo ý mình, chỉ u chuông mình, phải c v mình.

Nếu bạn đừng ý về quan niệm "gia đình là một cơ sở" thì việc chúng cũng là một nghề, trong đó người chúng cần phải học nghề làm chúng, và người về cần phải học nghề làm v. Con người ta mới sinh ra không ai tự nhiên biết nói, biết đi, biết viết, mà cần phải được dạy nói, dạy đi, dạy viết. Cái gì cũng phải học thì mới biết làm. Việc chúng là một nghề làm suốt cuộc đời, về y mà không có trường học hay lớp nào dạy.

Cùng lắm, trước khi gặp con gái về nhà chúng thì người mới dạy con vài về cách làm dâu. Đến ngày làm lễ cưới ở nhà thờ hay trong chùa thì các cha và quý thầy cũng chỉ khuyên về chúng ăn hòa thuận và chung thủy về nhau.

Nghĩ về đi chúng có cái nghề nào, trong đó người ta không được dạy chút nào mà phải vô làm ngay như nghề về chúng. Có người ta nghĩ cái nghề này không cần học, cần làm đi thì tự tự sẽ biết, tiếng Pháp gọi là "apprendre sur le tas", tạm dịch là "vừa làm vừa học", hên thì học nghề, xui thì chết.

Ngoài ra nghề về chúng không phải thích thì làm, chán thì nghỉ dè dàng như các nghề khác. Đều tự nhiên thì nay người ta có thể ly nhau vài năm rồi ly d, như người u có con thì về n d ly d, chia gia tài thì là nhiều kẻ, phiền toái. Vì thế có những cặp chán ghét nhau mà về n phải sống chung vì con cái, kinh tế, thế đời, hay truyền thống, v.v...

Tình yêu sông không đem về hạnh phúc. Tình yêu chỉ là để cùng thúc đẩy hai người về n về nhau, nhưng sống chung hạnh phúc là một việc khác. Nó đòi hỏi mỗi người phải biết cách cùng về nhau.

Trong các đạo giáo gọi đó là "đạo về chúng". Đạo về chúng thường chỉ dạy "bổn phận" (duty, devoir) của về chúng. Biết được "bổn phận" cũng là một điều đáng quý rồi, nhưng về n chúng đem về hạnh phúc, nó chỉ giúp cho gia đình sống bình yên, không sống gió.

Giống như một nhân viên biết bổn phận của mình là đi làm chăm chỉ, đúng giờ, nhưng chúng

chức năng của anh ta làm việc gì, biệt tặng lợi ích nhu cầu cho chúng. Do đó ngày nay, các hãng xe ô tô ngụy tạo người nhân viên để thêm các lợi ích tu nghiệp để nâng cao năng suất. Người nhân viên cũng có quy định lợi ích nghề nghiệp hàng năm hai tuần hay một tháng.

Cũng thế, ngoài "bản phận" (hay trách nhiệm), người và chức năng cũng nên biết mình có những "quy định lợi ích" gì để không bị đàn áp, bóc lột, lừa dối người. Ngoài bản phận và quy định lợi ích, với chức năng của người nhân viên thêm những cách thức xây dựng hạnh phúc, gọi tắt là nghề nghiệp (art of living).

Do đó chức năng "nghề nghiệp" và chức năng bao gồm những nghĩa:

- o bản phận,
- o trách nhiệm,
- o đạo nghĩa,
- o quy định lợi ích,
- o và nghề nghiệp.

Nếu để chức năng một chút "nghề nghiệp" và chức năng, ít nhất là "bản phận" thì đã không có những người nhân viên say rượu, vũ phu đánh đập vợ con, hoặc những người đàn ông ném bản địa con xuống sông trên, làm tan nát gia đình; không có những người lừa dối, say mê cờ bạc, phá hoại gia đình.

Bên đạo Chúa, có những lợi ích và đạo đức gia đình cho những cặp vợ chồng sống hạnh phúc, giúp họ tìm hiểu và tâm sinh lý, tình cảm nam nữ, cách sống làm việc, làm chức năng, làm cha mẹ, hiểu biết về những khó khăn thách thức của đạo đức gia đình sau khi cưới, cách giáo dục con cái trở thành người tốt trong xã hội, v.v... Đây là một đời sống tốt hay cần để cho chức năng của họ.

Trong đạo Phật, mặc dù những môn phái và sự giải thoát sanh tử luân hồi, đạo Phật vẫn không quên dạy cho người tốt gia đình sống những pháp sống hạnh phúc trong cuộc đời như trong các kinh Thiển Sinh, Bồ đề Lợi ích Vô, Người Vô Mưu Mạo, Người Có Sĩ, Hiền Nhân, v.v... Song những kinh này không để khai triển rộng rãi nên ít người để ý học hỏi và áp dụng trong cuộc sống.

Nghĩa Vụ Của Ông

Tác Giả: TT Thích Trí Siêu.

Thứ Ba, 12 Tháng 7 Năm 2011 06:25

Có những người suốt ngày nghĩ thiển, niệm Phật, tụng kinh và quên mất bổn phận làm vợ làm chồng, làm cha mẹ, khi những hôn phu đã đâm ra oán ghét đối với Phật và nghĩ rằng các thầy đã làm mất hạnh phúc gia đình của họ. Thế đó gia đình trở nên xào xáo, bất hòa, càng tu vợ chồng càng cãi nhau, giận nhau rồi cho là tu nên đổ nghiệp, ma phá.. Họ đâu ngờ tu một cách ích kỷ, chỉ biết phần mình và bỏ mặc bổn phận nên mới sinh ra phiền não như vậy. Do đó những Phật tử thông minh, khéo léo là người biết dung hòa đối với sự nghiệp gia đình và tâm linh.